

השטן הזקן

ג' גרטיאן

א"י הודו המערבית

בימים אלה השטן היה כבר זקן, אבל עדיין לא ירד שאולה. הוא התיישב במערה בין ההרים. אמרתי שהיה כבר זקן, אך גם מכוער ולא משך נשים.

באותו זמן חיה באחד הכפרים אישה צעירה, יפה יותר מאשר כל האחרות, ושמה ארטמיס. לבה נמשך לבחור בשם ג'ו, צעיר, יפה ואמיץ. ערב אחד, כשבשמיים היו רק עננים קלים, דומים לקרני השטן, ארטמיס וג'ו התרחקו מכל הבתים וטיילו תוך חילופי מילות אהבה.

פתאום נשמע רעש אדיר, כאילו רעם משמיים. הם הרימו את ראשיהם, וראו קרניים זוהרות שעברו בין העננים הקלים. הדבר נראה מוזר

בעיניהם והחליטו שזה לילה גרוע לטיול אהבה. על כן התכוננו לחזור הביתה. אך פתאום משהו אחז בחושך בארטמיס ולמרות כל מאמציו ג'ו לא יכול היה להחזיק בה. הוא שמע רק את זעקתה הנואשת של אהובתו, והיא נעלמה בהרים.

למחרת בבוקר הלך ג'ו של הכפר. הוא הביא אתו קווצת שער של ארטמיס, אותה החזיק תמיד אצלו בשקית בד אדומה. בעלת האוב גילתה לו כי השטן הזקן חטף את ארטמיס.

ג'ו יצא מיד אל הבית של השטן.. הדרך הייתה ארוכה והלילה כבר ירד. הוא הגיע לפתח מערה וראה את השטן עצמו שחוזר לביתו וידיו עמוסות בדים יפים. ג'ו הבין שהוא רוצה לשאת את ארטמיס לאישה ומכין את חתונתו. הכעס הוסיף לו אומץ. הוא הלך אחרי השטן בזהירות ובשקט וראה שהמערה סגורה בשלוש דלתות, זו אחרי זו. בכל דלת שמר שד.

לשד הראשון היה פה רחב מאוזן לאוזן, ולסתות ענקיות. הוא ישב על סלעים ושיחק בהם כמו

שמשחקים בגולות, וכל פעם שאחת נפלה מידי, נשמע רעש כמו של רעם. מדי פעם גם שם אבן גדולה אחת בפיו.

לשד שני הייתה לשון ארוכה ביותר, כה גדולה שלא נמצא לה מקום בפיו. הוא אסף בה את האפר והגחלת הלוהטת שהרוח פיזרה מול הדלת.

לשד השלישי היו רגליים גדולות מאוד, בעלות טרפים חדים, וכאלה היו גם בידי. הוא שתה מים מכלי דלעת גדול ומיד פעם ירד לבאר עמוקה כדי למלא אותו.

לשלושתם היה מראה עלוב ומיואש. ג'ו חשב תחילה שקשה יהיה לו לחדור אל השטן, אך בלילה התעשת וחשב שמצא פתרון.

למחרת הוא הופיע לפני הדלת הראשונה של השטן.

"בוקר טוב, שד" אמר "באתי לקחת את הארוסה שלי שהשטן גנב ממני."

"לך מכאן" ענה השד בכעס "כי אני מספיק רעב

הבוקר כדי לאכול את כולך. ראה רק אבנים יש לי כאן לארוחת בוקר."

"שדון מסכן, קח את הלחם הזה ותן לי לעבור." השד הרעב לקח את הלחם ועצם את עיניו. ג'ו התקדם לדלת השנייה.

"שלום שד" אמר "אני ממהר. תן לי לעבור. ארוסתי ממתינה לי."

"אני סובל מדי כדי לענות לך. הלשון שלי חרוכה מאסוף האפרות החמים. לך מכאן!"

"שדון מסכן. קח את המטאטא שהבאתי לך. הלשון שלך תוכל לנוח ולא תפגע יותר מהאפר החם."

וכך הגיע ג'ו לדלת השלישית.

"שלום שד. הארוסה שלי מתגעגעת אלי. תן לי לבוא אליה."

השד הניח את הדלעת ואמר "לך מכאן. אני מוכן לשתות את דמך! הנני שפוט לרדת לבאר עמוקה הזו כל פעם שאני צמא. וכשאני עולה למעלה אני שוב צמא. תזהר וברח!"

"שדון מסכן. הנה הבאתי לך חבל ארוך. קשור אותו לדלעת שלך וכך תוכל לשאוב מים בלי כמה שתרצה, בלי לרדת לבאר."
השד לקח את החבל ונתן לו לעבור. ג'ו נכנס למערה, מצא את ארטמיס אהובתו ולקח אותה והם התחילו לברוח בריצה.
השטן הזקן נח בינתיים. הרעש העיר אותו אך הוא זקן מדי היה כדי לזוז. הוא מאוד הופתע מחוצפתו של הצעיר. אבל אז הוציא פרץ צחוק אדיר, שהפחיד נורא את הבורחים. הם הגיעו בדיוק אז לדלת השלישית. השטן עדיין לא זז ממקומו אלא קרא "השד הצמא! תפוס את הצעיר שחדר לביתי והטביע אותו בבאר!"
אך השד ענה "לא אעשה זאת. הוא נתן לי חבל כדי לשאוב מים מהבאר ועזר לי בכך מאוד."
לשטן לא היה זמן לכעוס כי הזוג הגיע כבר לדלת השנייה. אזי הוא קרא "שד הלשון. קח את הצעיר שחדר פנימה ושרוף אותו בגחלת לוחטת."
והשד המשיך לטאטא את האפרות הלוהטים ולא

הקשיב לשטן בכלל.
"שד הרעב!" קרא השטן "תמיד אמרת שאתה רעב. תפוס את הצעיר החוצפן ואכול אותו!"
והפעם לצעקה שלו היה כבר צליל של תחנונים. אבל השד אמר שאינו יכול לאכול צעיר שלפני רגעים השביע אותו בלחם.
וכך, ג'ו האמיץ הצליח להציל את ארוסתו ארטמיס מציפורני השטן הזקן. למחרת הם התחתנו וערכו נשף חתונה גדול.
אבל אני, שהייתי שם, ירדתי מתחת לשולחן כדי להרים עצם שמישהו הפיל לאדמה, ואז קיבלתי בעיטה שהעיפה אותי עד כאן. לכן יכולתי לספר לכם את הסיפור.